

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Martí Gironell

Singulars

Deia Josep Pla que un homenot és un tipus singular, in-sòlit, una persona que s'ha significat, en una qualsevol activitat, d'un manera remarkable. D'aquesta definició, l'escriptor empordanès en va fer gairebé una marca personal. Un mot que es va convertir en una sèrie de publicacions que va servir per retratar una seixantena de personatges escollits pel mateix Pla que majoritàriament eren escriptors, periodistes, artistes, polítics i personatges pintorescos o d'abast local. Homes que superaven, segons l'autor, el conformisme, la ignorància o el negativisme. I si recordo aquesta paraula tan genuïnament planiana és perquè l'altre dia a Besalú en vam acomiadar un, d'homenot. Un personatge que sense tenir la transcendència històrica que tenien els de Pla, sí que complia amb escriure aquesta altra tríada perquè era inconformista, irradiava optimisme i als seus noranta-dos anys tenia una set de coneixement insaciable. En Joan Gratacós, en Joan Zafont o en Joan de Besalú, que és com signava

Són espècies que no n'abunden, que estan en perill d'extinció perquè són d'una altra època, amb unes conviccions diferents

les seves poesies, s'ha fet un lloc en la galeria de personatges amb voluntat de transcendir el marc local perquè era singular, característic i irrepetible. D'aquelles persones, no només homenots també donotes, que n'hi ha a tots els pobles de Catalunya, estic segur que els sabríeu identificar perfectament sigueu del municipi que sigueu perquè comparteixen unes característiques que els fan ràpidament reconeixedores. Són espècies que no n'abunden, que estan en perill d'extinció perquè són d'una altra època, amb uns valors i unes conviccions diferents, que no tenen un no mai per a ningú, que són a tot arreu, que són fets d'una pasta que permet dir que són la personificació del compromís perquè han entès que vol dir la definició de fer poble: ser-hi sense esperar res a canvi, perquè te l'estimes a ell i a la seva gent. I quan se'n van, deixen un buit que costa d'omplir i un llistó molt alt. És feina de les noves generacions recordar, reivindicar i seguir, en la mesura que sigui possible, l'exemple d'aquests personatges singulars.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

La mort del 'logos' a Mauthausen

Ha mort George Steiner, considerat un dels últims grans pensadors humanistes: tenint com a referent primordial la cultura i l'art europeus i analitzant incansablement els textos literaris, mai no va deixar de creure en el valor de la transmissió del coneixement i en el llenguatge com a possibilitat de creació. Tanmateix, era un humanista no només conscient de la capacitat humana per a la barbàrie, sinó del fet que la cultura ha sigut incapaç d'evitar-la i fins i tot n'ha sigut còmplice. Nascut el 1929 a París, formava part d'una família jueva d'origen austríac amb la qual va marxar l'any 1940 als EUA (va formar-se a les universitats de Chicago i Harvard abans de tornar a Europa continuant els estudis a Oxford i Cambridge, on ha mort després d'haver-hi dedicat els últims llargs anys de la seva vida com a professor de literatura comparada) quan els alemanys ocupaven França. És així que pertanyia a una generació que no podia sentir-se aliena al que havia passat als camps de concentració i d'extermini. Dic això tenint especialment present un fet que va explicar

“Steiner volia alertar-nos que vivim en uns temps en què la paraula, i encara més la raonada (el 'logos'), va perdent presència i valor

quan, convidat l'abril del 2001 per la Càtedra d'Art i Cultura Contemporània de la UdG, va ser a Girona, una ciutat que li encantava i de la qual va escriure a *Errata* (un llibre presentat com un examen de la seva vida) que és un dels llocs on, junt amb la percepció de la seva bellesa, s'hi pot sentir les tensions de la història que són el més viu a Europa: les ferides d'un passat

que no acaba mai.

El cas és que en una conferència a l'església de Sant Domènec, convertida en aula magna de la UdG, Steiner va explicar: “Potser el logos va morir en el moment que un vigilant nazi de Mauthausen va llençar l'aigua que demanava un presoner mort de set, i quan aquest li va preguntar per què ho havia fet va contestar-li que en aquest món no hi ha perquè.” Crec que no ho hem oblidat aquells que aleshores vam sentir-ho. Com tampoc ho deuen haver fet els que ho van sentir en una altra ocasió. O els que potser ho han llegit, perquè imagino que Steiner també ho va deixar escrit. I si no ho hem oblidat és perquè Steiner volia alertar-nos que vivim en uns temps en què la paraula, i encara més la raonada (el logos) va perdent presència i valor. No és només en un camp de concentració on s'exerceix la crueltat extrema que converteix els humans en esclaus o la indiferència davant del dolor i les penúries dels altres. Això sense preguntar el perquè, com si el món, amb la seva barbàrie, no pogués i hagués de ser d'una altra manera.